

HECE TASLARI

aylık şiir dergisi



62.on5nisan2020



hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarslan

kapak fotoğrafı

yasın mortaş

muhabbet yeri

on2şubat belediyesi
sosyal yardım müdürlüğü
kahramanmaraş

0535 391 92 50

hecetaslaridergisi@gmail.com

62. sayı 15 nisan 2020

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- Firkatî (Yetik Ozan) / Ters Ayak Deyişme
- Âşık Yaşar Reyhanî / Ters Ayak Deyişme
- Hümeýra Yargıcı / Bahar
- Tacettin Şimşek / Tayyib Atmaca'nın
Gelirim Redifli Şiirini Tahmis
- Ali Kemal Mutlu / Gölgeden Bir İzdir Aşk
- Erdoğan Erbay / Kalemin Kaseminden
Kelâmın Kemâline: Tayyib Atmaca Şiiri
- Mukadder Uçar / Ah
- İbrahim Baz/Bilmez
- Emine Savaş / Kader
- Sündüs Arslan Akça / Yazboz Tahtası
- Osman Fermanoğlu / Çəkirəm
- Sövdəyar Zəngilanlı / Olaydım
- Recep Şen / Hecenin Virtüözü:
Ahmet Hamdi Tanpınar
- Nazire Güney/Alfabe / Zihdan-ı Hece
- Nihat Yücel / Rubailer
- Ömer Ekinci Micingirt / Hicaz Mevsimi
- İlkay Coşkun / Sanırım
- Məmmədov Eşqin / Son Ümid
- Metin Özarslan / Karamsar





● Tayyib Atmaca

“Allah’a her şeyi anlatacağım”

Dar geliyor artık sana yeryüzü, ne karnın doyuyor ne de aç gözün, sefanın dibini bulmak uğruna, uyduya göçmeye hazırlanırsın, dünya saltanatı dünyada kalır, mezara kadardır karunluk namın, sana seni anlatırken yeniden, üç maymunu oynayarak baktınız, nereye kaçarsan orada bulur, ölüm her adresi ezbere bilir, burda hazırlarsın gül bahçesini, kendi ateşini kendin taşırsın, iki bin on dörtte ölmeden önce, gözünün içine bakıp dünyanın, Allah’a her şeyi anlatacağım, demiştim de kimse inanmamıştı.

Önünüze düşen bir kılavuz yok, herkes birbirinin kıyametini, bekliyor ne zaman kopacak diye, geçmiyor saatler günler haftalar, gökyüzünde kanat vurur azrail, korkusundan havalanmaz uçaklar, caddeler meydanlar in/cin alanı, stadyumlar artık çayır çimenlik, vatikan meydanı sinek avlıyor, aradan çekildi papa fransis, misafir giden yok efendimize, hacrül esvet’e dokunmak için, birbirini çiğneyenler yok artık, işe yaramıyor para ve hasret, uğruna can feda olan kabeyi, eabil kuşları tavaf ediyor.

Sizin bildiğiniz işte bu kadar, hani nerde nemrut karun firavun, sultan süleyman’a kalmayan dünya, rothschildlere kalmaz gören görececek, arkasından rockefeller nalları, havaya dikecek bunu da yazın, dünyada ne kadar dünyaya tapan, zengin varsa malı girer gözüne, yalvarmak yakarmak saati geçti, hele yavaş yavaş başa geleni, bir yandan izleyin gerisi gelir, pencerenin kenarına oturun, dolarlarınızdan kâğıttan uçak, yaparak çocukluk günlere gidin, yanınıza ziyaretçi gelmesin, doyunca yaşayın sanal dünyada.

Sözlerim ulaştı kulağınıza, yalnız kalbinize çarparak döndü, merhamet içinden uzaklaşınca, mermere dönüşür insanın kalbi, zulmü alkışlayan ve sessiz kalan, kim varsa kim yoksa buyursun gelsin, imf’nin gözü radar gibidir, olacak olanı önceden gördü, ocakları söndürür bu kafirler, şimdiden kuyruğa girdi ülkeler, kurtuba’da ezan gökleri vurdu, ve Kur’an okundu beyaz sarayda, yalan dünya tekrar şekillenirken, ey yerin ve göğün mutlak sahibi, mazlumların ahı yerden kalkmadan, geri çekmiyorum şikâyetimi.



Ters Ayak Deyişme

Firkatî

Kimin kılıcıdır sivrisi iki
Zulüme uğramış yavrusu iki
Şu deli gönlümün ağrısı iki
Neyleyim dermanı bir bile değil

Reyhanî

Ali'nin kılıcı sivrisi iki
Hasan'la Hüseyin yavrusu iki
Hakikî, mecazî ağrısı iki
Tabipten ihsanı bir bile değil

Firkatî

Şeytanın oyunu üç der eskiler
Yiğidin düğünü üç der eskiler
Herkesin öğünü üç der eskiler
Soframın devranı bir bile değil

Reyhanî

Gusülün adedi üç der sofular
Sofranın nöbeti üç der sofular
Hayatın müddeti üç der sofular
Ölüm kabristanı bir bile değil

Firkatî

Korkağın kösteği dörttür bilesin
Yiğidin desteği dörttür bilesin
Gönlümün isteği dörttür bilesin
Güzele fermanı bir bile değil

Reyhanî

Abdestin farzıyla erkânı dörttür
Dünyanın köşesi dört yanı dörttür
Mü'minin mezhepte erkânı dörttür
Münkirin imanı bir bile değil

Firkatî

İslâm'ın şartını beş koymuş koyan
Elin kerratını beş koymuş koyan
Âşkın sıratını beş koymuş koyan
Gönlümün gümanı bir bile değil

Reyhanî

Mübarek kandilin ervahı beştir
Beş vakit namazın mubahı beştir
Erenler şahının izahı beştir
Cahillere yanı bir bile değil

Firkatî

Yaz ile baharın ayları altı
Her ayı bir oktur yayları altı
Şu deli gönlümün yayları altı
Neyleyim duyanı bir bile değil

Reyhanî

Amentü billâhın mânâsı altı
Süphaneke kefin hânesi altı
Besmelenin saydım esresi altı
İçinde p hani bir bile değil

Firkatî

İnsan başı süzek deliği yedi
Ulu gökyüzünü bölüğü yedi
Firkatî kısmetin oluğu yedi
Testine dolanı bir bile değil

Reyhanî

Şiddet-i cehennem âlemi yedi
Peygamber ordusu âlemi yedi
Firkatî vazoda kalemi yedi
Aradı Reyhanî bir bile değil



● Hümeyra Yargıcı

Bahar

bir kitap belli ki çokça okunmuş
yağmur ki dolmuştur gülle sadağı
yarada kurşundur yürekte tortu
belki de oynatır yerinden dağı

şuara kaygısı binitsiz mısra
öylece duruyor karşımda şimdi
gelmesin çökmesin çadırlarıma
obalar tarumar kayıp ikindi

çınlıyor çınlıyor bir leylak rengi
portakal çiçeği aylardan nisan
sokaklar hep öyle koksaydı keşke
yaşadıkça her şey hep biraz noksan





● Tacettin Şimşek

Tayyib Atmaca'nın *Gelirim* Redifli Şiirini Tahmis

Sesin akar gelir rüya nehrinden
Şiir çıkar gözlerinin sihrinden
Pay aldığım yeter veda zehrinden
*Boşa azatlama gönül şehrinde,
bir yolunu bulur, döner gelirim.*

Güller açtırırsın gülendamınla
Bin mısra boy atar bir ilhamınla
Nefes şenliğine ses bayramınla
*Tutuşur içerim bir selamınla,
kavrulur dışarım, yanar gelirim.*

Kaknusla semender eski efsane
Yanmayı nereden bilsin zamane
Yanmak kaderimdir ateş bahane
*Sen bir mum ışığı bense pervane,
geleyle ateşin, kanar gelirim.*

Gülümser bahtıma mavi umutlar
Silinir ufkumdan uzak hudutlar
Açılır önümde yeni boyutlar
*Çekilir gözümde kara bulutlar,
içime yağarım, diner gelirim.*





● Ali Kemal Mutlu

Gölgeden Bir İzdir Aşk

Gözyaşıım âb-ı hayattır gül bağına, görmedin
Nefesim bâd-ı sabahtır yatağına, görmedin

Sâyenin sabrıyla sevdim sırtlayıp sevdânı ben
Sana vuslat diye çıktım Kafdağı'na, görmedin

Gûlizârın sen gülüne vermiş idim gönlümü
Amma düştüm aşk nedir bilmez ağına, görmedin

Seni dünyam bilip etrafını tavaf eyledim
Ay'ın oldum bir soluna bir sağına, görmedin

Semtinin her katresinden topladım gül kokunu
Gece gündüz bülbül oldum sokağına, görmedin

Bastığın yerlerde bendim pâyine yüzün süren
Ne'yleyeydim toprak oldum ayağına, görmedin

Bir serâbın gölgesiydin hissedem deyip senin
Gül teninde ağda oldum yanağına, görmedin

Gökyüzünden cümle âşıkların âhın toplayıp
Yağdım âhir bir seherde yaprağına, görmedin

Bunca gayret yetmedi âh yandım aşk odunla ben
Kör gecende âteş oldum چراغına, görmedin

(-.-/-.-/-.-/-.-)

fâ'ilâtün/ fâ'ilâtün/ fâ'ilâtün/ fâ'ilün





Kalemin Kaseminden Kelâmın Kemâline: Tayyib Atmaca Şiiri

●Erdoğan Erbay*

Giriş

Şiir, bir nizamdır. Nizam, nâzımın ruhunda sırlanmışın, sorumluluk gereği hayata dâhil olmasıdır. Nizamın nâzımı da, kelâmın sahilik ayarına hükmetme imkânına sahip bir fitratın temsilcisidir. Şiir, agâh ruhlar semeresidir. Deh-lizin karanlık kuytularında korkuyla uçuıruma tekerlenen körelmiş vicdanlara inat, şair, uyanıktır ve dirilik telkin etmenin peşindedir. Özel-likle, dini ile örfü esas olmak üzere, varlık yürüyüşünü adımlamaya başladığı andan itibaren, iyilik, güzellik ve ahlâk adına icat ettiği abidevî kıymetleri, hikmet ve irfan ocağında pişirip şi-irin halis ve samimi ameleliğine emanet etmiş bir milletin ferdi olarak şair, 'kaleme ve yazdik-larına' bağlılık yeminiyle meydanda durmaktadır.

Bir Belirleme

Tayyib Atmaca şiiri, insanın kelâma ilk muha-tap olduğu yerden yola çıkar. Böyle bir başlan-gıç, kalem ve yazdiklarının belirleyici kaidele-rine teslimiyetin hazzına imtisalin imtiyazına vukuf kesp etmiş olma halidir. Kelâm ile kemâl-deki münasebeti, lam ile mim müşterekliğinde keşfeden Atmaca, kemâlin, kelâma dayanacak hassas bir kulağın işittiklerinin gönle misafirli-ği sayesinde hakikate ereceğini de bilmektedir. Kelâma ve kaleme inancın sonsuz emniyeti ile hürriyetin zirvesine taşınan şairin ruhu, İslâm'ın yüceltici nefesini çekerek Pir-i Türkistan'ın ma-yaladığı Anadolu irfanına ulaşır. Selefin peşinde samimi bir sorumlulukla irfana kavuşan şair, bâtılın saptırmasına göz kırpmadan, hakikatin teslimiyetine baş eğer.

Bir Teslimiyet Belgesi:

Temize Çekilmez Ömür Defteri

Atmaca'nın şiir ırmağı, insanın Allah katında-ki değerini ortaya koyan ölçü ile akmaya başlar. Şairin ilk sözü, dua makamındaki kulun tesli-miyetini tasvirle mükellef bir söyleyişle ulaşır, okuyucuya. Sanatkâr, bir taraftan, sözünün ha-kikat elbisesiyle süslenmesini arzularken, diğer taraftan, söz kudretinin yeterince etkili olması

için, dilindeki düğümün çözülmesini ister. Söy-lemekten kasıt, söyleteni bilmektir. Hayırlı işe, en güzelin adını anarak başlamanın, safını be-lirlemiş bir mü'min tavrı olduğunu bilen Atma-ca, 'kalemi ve kelâmı' öğreteni zikrederek ilk görevini yerine getirir. Dolayısıyla, söz diyarının kapıları sonuna kadar açık, mana ve mefhumlar, hakikat meydanında harman olmak için hazır-dırlar. Çünkü, Atmaca, ezeli ve ebedi ilahî nef-hanın, çağlar üstü ve ötesi ilkeleri üzerine bina edilmiş bir medeniyetin ferdidir. *Duasında:*

Aklımızdan geçeni

Ve geçecek olanı

Bilen ve işiten sensin Allah'ım.

Bu yüzden, şiire giden yola hâkimiyet imkânı bulduğu gibi, şiirin izleyeceği çığırı irfan ayna-sında seyretme imtiyazına doğru da taşınmak-tadır. Söz meydanında, kelimelere mana elbise-si biçen ustanın yola çıkan şiir kervanı, Ken'an ilinde bir süreliğine 'hüzün kulübesine' uğrasa da, kutlu yolcusunu Mısır'a muhakkak ulaştıra-caktır. Mevlana Celaleddin-i Rumî'nin *La Tahzen* şiirinde, hüzün sahiplerine nasihatle birlikte müjdeler ulaştırılır:

Kuyu dibinde kaldın diye üzülmel!

Yusuf kuyudan çıktı da Mısır'a sultan oldu, unutma!

İstedığın bir şey; olursa bir hayır

Olmazsa bin hayır ara!..

Duanın devamında, şairin hüznü mısralara dökülür:

Gam başıma toplandı

Dert içime saplandı

Derman sensin tabip sensin Allah'ım.

Atmaca'nın şiir kapısı, hüzün mahzenine açılır. Ancak, bu hüznün sebebi, bir çaresizlik ve ümit-sizlik değildir. Kelâm kervanı kemâl yolunda sa-bır ve metanetle ilerlerken ruhun tattığı acıların bir çileye, çilenin bir dava lezzetine dönüşme anının tipik hüznüdür.

* Prof. Dr., Atatürk Üniversitesi
Edebiyat Fakültesi Öğretim Üyesi





Şark-İslâm medeniyetinin varisi Atmaca, ruhun hükümdar olup hükümrânlığını yürüttüğü zaman dilimlerinin hatıra havale edilmesine hayıflanır. Şiirlerindeki hüznün, insan fitratındaki merhamet cevherinden yola çıkarak insanın yaratılışına işaretle iktifa etmez, şiiri, dahası sözü, metafizik bir ağa bağlamanın bahtiyarlığını da göstermiş olur. Şiire ruh veren hüznün örgüsü, İslâm tarihindeki bir hadiseyi de ihata eder. Davası adına kıyama kalkan Peygamber Efendimiz (a.s) için, yâr-ı gârı Hazret-i Ebubekir (r.a)'ın duyduğu hüznüdür. Sıddık'ın hüznü, Allah'ın elçisine ve davasına bir zarar gelmesin hüznüdür. Ancak, dava sahibinin mübarek dudğından dökülen "Mahzun olma! Allah, bizimle beraberdir" ilahî emri, hüznü heyecana dönüştürüvermiştir. İşte, Atmaca'nın hüznü, nesilden nesile devredilen kutlu bir davanın neferi olmak şerefini temellükün gereğini hakkıyla ifa edip edememenin hüznüdür. Necip Fazıl'ın mısralarına dökülen hüznün, hakikati derinden hissetmenin hüznüdür:

*Üzülme! Davanın sahibi Hakk'tır
Hak olan davada zafer muhakkaktır.*

Zira, dava hak ise, hak yolda sefer Atmaca'ya azık, zafer ise, mutlak surette Hakk'ındır.

Hüznün Söz Hâli: Şiir

Hüznün, sözün ritmik sükûnetinde öze özgün kılındıktan sonra, Atmaca'nın şiiri, hayata müdahale hakkını yakalamış demektir.

Onun şiiri, kaostaki düzen fikrinin hakikat eşğinde varlığa bürünmesidir. Şiir, insanın günlük alışkanlıkları arasında yitip giden hayatı ayakta tutan dinamiklerin mimarıdır.

Dedem Korkut, Ahmet Yesevî, Yunus Emre, Hacı Bayram-ı Veli gibi, milletin ve medeniyetin taşıyıcı alp-dervişlerinin üslubuna yaslanan Atmaca, *Anlarsında* şöyle ünler:

*Dil yarası kapanmaz konuştuğca kaşınır
Sözü yersiz söylersen kelimeler aşınır
Hayat denen mühlette acı tatlı yaşanır
Hal bilmez halini düştüğünde anlarsın.*

'Sözün gümüş, sükûnun altın' makamına ika-me nedenini kültür ve terbiyesinden talimle

yola çıkan şair, söz ile varlık arasındaki hikmete hürmette -küçük de olsa- kusura düşülmesine rıza göstermeyeceğini başta ilan eder. Kırık gö-nülden şikâyet etmez. Bilir ki, Allah, gönlü kırıkların gönlündedir. Bu yüzden, mahzun gönlüde ırmaklar merhametle akar, hüznün damlaları ferahlık taşıyan çağlayanlar gibi rahmet olup ortalığa yayılırlar. Şair, gönlünde derdi olanın, dilinde sözün tükenmeyeceğini de bilir. Atmaca, sözün yerli yerince ve bir ölçü dâhilinde söylenmesine dair sırrı ifşa ederken, şiirin poetik varlığını temellendiren bir hükmü de belirlemiş olur. Söz, sorumluluktur. Sözün yükünden söyleyen de muhatap da sorumludur. Usta, sözün gönle mi göze mi düşeceğini kestirebilmelidir. İlahî feyzin bereketinden beslenen gönlüde yeşerip boy atan söz, somuta takılıp kalınca kuruyup yok olur. Hayat, zıtlar üzerine kurulmuşsa, zıtlar arasındaki dengeyi gözetmelidir. Kıymet bilmek, varlığın kıymetine vakıf olma marifetidir. Bu yüzden ki, şiirin vücudu mevcudundan ibaret değildir. Atmaca'da hal bilmek, şimdiyi şuurla kavramaktır.

Hayat, Şiire Dâhildir

Temize Çekilmez Ömür Defteri, zıtların kavgaya tutuştuğu alandır. Hayat ise, yüze bakanla içi görenin birlikte dem sürdüğü, bıçak sırtı sürecin adıdır. Her bakanın değil, görmesini bilen fark ettiği şey, tercih iradesine sahip olmaktır. Sosyal ve ferdî gerçeklikler, gündelik hayatın içinde yer alan her şeyi somutluğa mahkûm eder. Bu realitenin ortaya çıkardığı sonuç, zincirin halkaları gibi birbirine bağlı bulunan insan, eşya ve hadiseleri metafizik manalarından koparıp hikmetsiz sığılıklar kalabalığında zatî sırlarından arındırır. İşte bu noktada, işaretçi kimliği ile Atmaca devreye girer. Somutla soyut, fizikle metafizik arasında kopan bağlantıyı yeniden kurmak, onun görevidir. Zira, realitenin, renklerinden tecride zorladığı hayat, sanatkarın ruh âleminde fışkıracak bereketle beslenecektir. Alp-dervişlerin ocağında pişmiş, hikmet pınarından ab-ı hayatı içmiş, nihayet, daha önce sözün kilidini açmaya ömür feda etmiş erenlerin dergâhından kemâl yolunun zarafetini tahsilde diz çökmüş Atmaca, sanatla hayat tecrübesinin keşiştiği noktayı mısralara taşır:





*Dış karanlık olsa da asıl içte ışımak
Işıktaki ziyayı ziyasızla taşımak
Nasıl ince bir duygu, asıl şiir yaşamak
Gözlerinde inciler saçtığında anlarsın.*

Dışla için, karanlıkla aydınlığın, kötülükle iyiliğin, maddeyle mananın karşılaştığı yerde, kurucu ruh olarak şairin sırtlandığı yük, güzel ve iyinin safında mücadelede kahramanlıktır. Atmaca, poetik anlayışı ile insanın hayat serüvenini yan yana getiren belirleyici bir ilkeyi de meydana koymuş olur. Hayatın bir nizamı vardır, dolayısıyla, şiirin de bir nizamı vardır. Nizamı ve ölçüleri çerçevesinde sürülen hayat, manasına erilen hayattır. Şiiri diğer güzel sanatlardan farklı kılıp öne çıkaran da, kalabalık ve kabalıkları varlık alanının dışında tutan incelikleridir.

Atmaca'nın şiiri, hayatın bizatihi kendisidir. Olayları ve olguları dışarıda bırakan şiir değil, gerçeğin tüm görüntülerini içine alan istiflerdir. Şiirin sihirkâr bir tesiri olduğu gibi, şairin de, aciz bırakan icazı vardır. Ancak, Atmaca, hayal alıp hava satan bir tüccar değil; Yunus'un dilinle 'bezirgânım metaim çok, alana satmaya geldim' şeklinde hükme bağlanan sorumluluğun nefesidir. Atmaca, şiir dilini kurarken gereksiz bir romantizmin ağına yakalanmaz. Şairin bu ağa düşmesi her zaman mümkündür. Çünkü, şiirin varlık bulduğu alanda saptırıcılar ve ayartıcı akıl çeliciler pusuda beklerler. Ancak, kurucu şiirin şahsiyetine çelik sağlamlığı bahşeden ocağın çifte suyu, sağa sola meyletme arzusunun ortadan kaldırmıştır. Zira, selefin örsünde dövülüp Pir-i Türkistan'dan el alan, Divan'ın Hikmet'ine inkiyada samimiyetle söz çatmış Atmaca, şahsî meselelerini hakikatin potasında eritip yok eder.

*Âşıklıkta maharettir, bağlı olan sözü çözmek
Zarfı nasıl yazarsan yaz, aslolan mazrufu yazmak*

mısralarında ebedî sadakata dönüşen hislerini Yunus Emre'nin berrak ve tertemiz Türkçesine tutunarak sükûnete erdiren Atmaca; aynı zamanda, vücûdu fenâyâ satan Eşrefoğlu dergâhında talim ettiği aşktan aldığı feyizle *Gerçek yol ehli olanlar koşarak menzile vardı* mısraında karar makamına erer.

● Mukadder Uçar

Ah

Dokundun tenimde yaralar pul pul
Sen bu günahların bedeli oldun
Ne uzaktan bak ne yanıma sokul
Sen bir hastalığın izinde kaldın

Mevsimler geçtikçe yüzüm hep soldu
Zamandan çaldığım gönlüme doldu
Rüzgâr yaprak değil saçımı yoldu
Göçmen kuşlar gibi bahara daldın

Çocuktuk yüreğim sende büyüdü
Kahrından ne yazık ömrüm çürüdü
En körpe duygular bende ölüydü
Sen benim gönlümden sevinci aldın

Soluğumda tüten acı yeminim
Dönüşü imkânsız bundan eminim
Ömründe tek leke zararın benim
Elimden giderken kârımı çaldın

Şimdi bilmem neler geçer içinden
Belki bîhabersin kendi suçundan
Görebilsem beni senin açından
Sen benim aklımı meçhule saldın





● İbrahim Baz

Bilmez

Ahir zaman mıdır bilmem bu günler
Ben Mecnun'um diyen Leyla'yı bilmez
Aşkın kitabını yazdım diyenler
Canından geçmeyi sevdâyı bilmez

Elinde tesbihi hırka giyenler
Dergâhta bir kaptan yemek yiyenler
Adını sorana derviş diyenler
Zikreder andığı Mevla'yı bilmez

Benlik kana dönmüş akar damarda
Rıza rafa kalkmış düşler hep kârda
Ne oldu insana, vicdanlar darda
Katrede kaybolmuş deryayı bilmez

Nefsi perde olmuş gafil gözüne
Ar uğramaz olmuş kara yüzüne
Allâme sanırsın baksan sözüne
İlimden dem vuran seydayı bilmez

Kâbe'yi kaldırmış kible yönünde
Dağlar cüce kalmış kibir önünde
Yarın vardığında mahşer gününde
Korkarım lâ der de illâyı bilmez

Sinesi yanardağ yanar figânî
Bir tek yâri ile kanar figâni
Adı azığıdır anar figânî
Başka bir hayali hülyayı bilmez





● Emine Savaş

Kader

Yollar yıllara mecbur, yıllar yollara hasret
Ben de sana mecburum, alın yazımsın kader
Heybesinde muradın, safiyâne bir gayret
Ben sana tutunmuşken, bana hasımsın kader

Bir şarkı ki dilimde, hep acıdan ibaret
Mahpusunda korkunun, kabul etmez kefareti
Yazık naciz bedene nasıl dayanmış hayret
İllâ sen illâ senle, bana lâzımsın kader

Şavkı düşer önüme, bir anlamsız cesaret
Ebu cehil ediyor, şu kör akla nezaret
Yetişmezse vay cana, sonda ilâhi kudret
Dünya ahret nefsim, türlü yıkımsın kader



Kendime varmam için, bilmediğimden hicret
Alsa şu aklım nolur, düştüğü yerden ibret
Diyorsun çare elden gittiğinde çok sabret
Zor günüm de ukbadan gelen yardımsın kader

Her güneş doğduğunda, senden bize işaret
Güllerin tebessümü, cennetlerden ziyaret
Son demine faslımın, beni tahtından seyret
Neftî'ye Hakka giden, her bir adımsın kader





● Sündüs Arslan Akça

Yazboz Tahtası

Garip bir hikâye yersiz, zamansız
Gözlerim gün boyu, ufuk ötesi
Dalıp gitmelerim ondandır ansız
Bekler hep pusuda hüsrân çetesi

Bilincim direyip durur ayağı
Alıp vermelerim sırtıma hançer
Yavanlığın şimdi iktidar çağı
Sanki dört bir yanımda çıldırdı, mahşer...

Çehrelerde zılgıt çaldıkça ölüm
Umarsızlık şimdi oldu baş tacı
Kaynıyor kum gibi kaynıyor zulüm
Değil miydik hani burda kiracı

Yazboz tahtasıydı karşımda duvar
Dudağımda dua bile üşüyor
Haydi geç kalmadan secde et, yalvar
Ömürden bir yaprak daha düşüyor

Gitme vakti artık gözden ırağa
Ağrı eşigimi zorluyor düzen
Ayak uydurmak güç serseri çağa
Söndüm sanıyorken harlıyor düzen

Garip bir öyküden kalan parçalar
Dağılmış hüzünden, suskun, biçare
Her biri bir yerde paramparçalar
Ufuk ötesi de olmadı çare





● Osman Fermanoğlu

Çəkirəm

Qoca ömrü şum etmişəm
Eniş enir, dik çəkirəm.
Baxır gəlmişə, getmişə
Dörd yana örtük çəkirəm.

Çəndi gələn Qaraqaş
Çətin yalı ağarışa
Olmuşam qara qarışqa
Dağdan ağır yük çəkirəm.

Fikrim azır yüz tərəfdə
Qatır satıram Ələfdə
Gözümdəki tirlər kefdə
Özgə gözdən tük çəkirəm.

Dolansam da qazı-qazı
Qulağım almaz avazı
Çatmır könlümün havası
Yalandan körük çəkirəm.

Osman, günüm ilin yemi
Dərd içindən gəlir dəmi
İçi boş nağara kimi
Özümü böyük çəkirəm





● Sövdəyar Zəngilanlı

Olaydım

Ayrı düşməyəydim səndən bircə an,
Sinəndə çırpınan ürək olaydın
Beş gün yox, on gün yox həyatım boyu
Kaşsənə əzizim, gərək olaydım.

Təbəsum quşu, üzümə qonub,
Xoş gülüş olaydım gözünə qonub.
Min nəğmə olaydım sözünə qonub
Ömrünə-gününə bəzək olaydım.

Canda can qalмайıb, ay nazlı afət,
Ağlını başımdan alıb məhəbbət.
Kölnünə təsəlli qoluna quvvət,
Əyilməz dizinə dirək olaydım.

Kaşki ayrılığı görməyəydim mən,
Həmişə qarşıma sən çıxaydın sən.
Bir anda bu kənddən o kəndə əsən
Dəlisov xasiyyətli külək olaydım.

Könlümdə iz salıb, dərindən dərin,
Hər bir xasiyyəti ötən günlərin.
Bicarə Sövdəyarım könlümdə şirin,
Xoş arzu olaydım dilək olaydım.





Hecenin Virtüüzü: Ahmet Hamdi Tanpınar

● Recep Şen

Ahmet Hamdi Tanpınar, hem Türk edebiyatına kazandırdığı eserlerle fikir ve sanat hayatımızın zenginleşmesine katkı sağlamış, hem de kendisinden sonra gelen nesilleri derinden etkilemiş önemli bir edebi şahsiyettir.

Edebiyatın birçok türünde kalem oynatarak özgün eserler ortaya koymuştur. Çok yönlü bir fikir ve duygu işçisidir. Roman, deneme, öykü, edebiyat tarihi, şiir alanlarında eserler veren Ahmet Hamdi Tanpınar'ın aslında onun önemli yanı şairliğidir. Bu güne kadar hâlâ şairlik damarının yeterince keşfedilmediğini düşünüyorum. Tanpınar'ın bu güçlü yönü diğer edebi türlerde verdiği eserlerine de yansımıştır. Biz bu yazımızda onun şair kimliği üzerinde durmaya çalışacağız.

Tanpınar, şiirlerini her okuyuşumda farklı lezzet hissettiğim şairlerdendir. Yazımızda her ne kadar kendi düşüncelerimize ve onun hakkında yazılanlara yer vermeye çalışsakta aslında esas gayemiz Tanpınar üstadı konuşturarak, onu genç nesillerle buluşturmaktır.

Onu okumadan, bilmeden, anlamadan şiir yazmaya çalışmak eksik olacaktır diye düşünüyorum. Tanpınar, yolu şiirden geçenler, şiire gönül verenlerin dönüp dönüp okuyacakları zengin, berrak ve gür bir gözedir.

Tanpınar, köklü ve zengin şiir geleneğimizden beslenen ancak orada çakılıp kalmayan, hecenin imkânlarından yararlanarak yeni tarz ve yeni yol açabilecek kudrette şairdir. Bizzat kendisinin seçerek kitabına aldığı şiirlerinin tamamı hece vezniyle yazılmıştır. Özellikle hece bitti, tükendi, artık modası geçti, aynı şeyleri tekrar edip duruyor bu hececiler diyen serbestçilere Tanpınar şiirleriyle en güzel cevabı vermiştir.

Şiirlerini okuduğunuzda sanki serbest şiir gibidir ama iyi bakıp incelediğinizde musiki, ses, ahenk ve duyguyu bütün halinde bize sunan hece ölçüsüyle yazılmış şiirlerdir bunlar.

Necip Fazıl Kısakürek, Ahmet Muhip Dırnas, Ahmet Kutsi Tecer gibi şairlerle birlikte hece şiirine altın devrini yaşatmıştır.

Serbest şiirin moda olduğu bir dönemde hece şiirine taze nefes olmuştur.

Son dönemlerinde serbest tarzda şiirlerde yazmıştır. Yani kısaca hece şiirinin de serbest şiirinde ne olduğunu verdiği kalıcı eserlerde açıklıkla göstermiştir.

Batı tarzı şiire evet ama batılılaşmadan; kendi medeniyet dünyamızın tertemiz şiirinin mirasçısı olduğunun farkındaydı Ahmet Hamdi Tanpınar. Mesela vezin, kafiye, mısra konusunda serbest şiir anlayışına mensup olanlara karşı şunları söyler: "Güç ve az bulunan kafiye, beklentilerimizin seyrine mutlu ve yakışır bir yol açar; vezin çıkardığı zorluklarla bizi tesadüflerin gecesini zorlamaya mecbur eder. Şekil, lisan denen kaosu içinde varmamız gereken mükemmeliyetin hudutlarını çizer, dolduracağımız boşlukları gösterir." Yani gelenekten kopmadan, orada donuklaşıp kalmadan şiir yolculuğuna devam etmek... Zaman içerisinde insan hayatı da değişiyor, geliyor. Şiirde de değişim ve gelişimin normal olduğunu savunur. Değişim ve gelişimin şiirin esas membaından kopmadan olması gerektiğini söyler. Değişim ve gelişim reddi miras değildir. Evrensellikse istenen, önce milli olunması icap eder. Milli olmadan evrenseli yakalamak mümkün değildir. Şair milli lisanını ve duygusunu kendi öz benliğinde hissetmeli ve yaşamalıdır.

Tanpınar, ömrünü sanat, edebiyat ve şiire adanmıştır. Onun şiirlerinde çok titiz davrandığını biliyoruz. Bu nedenle az sayıda fakat öz şiirler yazmış ve bir tane şiir kitabı yayınlamıştır. Az ve öz şiir yazmasının sebebi, belki de hayatının en saf ve mükemmel şiirini yazmak, kendisinden geriye sonsuza kadar okunacak bir şiir bırakmaktır.

Farklı mecralarda yazdığı şiirlerinde zaman zaman değişiklikler yapmıştır. Bu da bize onun şiir konusuna ne kadar ihtimam gösterdiğini ve dikkat ettiğini göstermektedir. Saf şiir anlayışına sahip olan Tanpınar, şiiri ruhun şimşek çakması olarak görür. Türkçeyi özenle kullanır, yalın bir dili tercih eder, kelimeleri sarraf edasıyla arayıp bulur ve kendi ruh dünyasında işler, kendine özgü söyleyişle mısralarına yansıtır. Şiire gösterdiği dikkat ve ihtiramdır bu.





Onun şiirlerinde kelimeler bir musiki bestesi- nin notalarıdır adeta. “Çünkü benim için şiir dili plâstik bir şeydir. Şiirden bahsedilirken müzika- lite dediğimiz şey, haddizatında bilhassa göz ve kulağa ait bütün unsurların form endişesinde kullanılması, plâstik bir madde gibi yoğrulması, konuşma lisanından ayrılmasıdır.”¹

“Bizim şiirden anladığımız mana, kelimelerin terkiibinden doğan ritim, ahenk vs. vasıtalar- la alelade lisanla ifadesi kabil olmayan deruni hâletlerimizi, heyecanlarımızı, istiğraklarımızı, neşe ve kederimizi ifade eden ve bu suretle biz- de bedii alaka dediğimiz büyüğü tesis eden bir sanat olmasıdır.

Zahiri bir bakış bununla vezin, kafiye ve şekil dediğimiz kayıtların arasında hiçbir münase- bet bulamaz. Bunları sonradan gelme, hakiki bir bünye ile alakası olmayan bir takım ilaveler, lüzumsuz kayıtlar gibi görür; fakat biraz sonra daha yakından gören bir göz, bütün bu sonra- dan gelme lüzumsuz ilavelerde şiirin nizamını, mükemmeliyet dediğimiz kıvılcımı çıkartmak için zekânın madde ile mücadelesini temin eden esaslı bir madde sayar.”²

Her şairin kendine has şiir dünyası, şiir anla- yışı vardır. Türk edebiyatında tezkirelerden mo- dern anlamda yazılan poetikalara kadar ortaya konan eserlerde biz bunu görmekte ve okumak- tayız. Bu eserler sayesinde şairi, şiirini ve onun dünyasını daha yakından tanıma imkânına sa- hip olmaktayız. Yahya Kemal Beyatlı’nın “Kökü mazide olan âtiyim” sözü belki de en güzel tel- cellisini Tanpınar’da bulmuştur. Zaten Tanpı- nar’ın hem hocasıdır hem de en yakın dostudur Yahya Kemal.

Varlık Dergisi’nde Şahap Sıtkı’nın onunla yap- tığı röportajda şiirle tanışmasını şöyle anlatır: “Modem Türk şiiri, Yahya Kemal’le başlar. Yâni sokak ve ev konuşmasını nazım diline getiren ilk adamımızla. Türkçülük cereyanının met ve cezirlerinden kurtulan, Serveti Fünun nâzenin- liğinden şiiri sıyıran odur. Bizde bu adamın rolü, Fransız lisanının dünya ölçüsünü gözönünde tutarak Valery’ninkine çok benzer. Yâni şiiri bir

takım hurafelerden temizlemeğe çalışmış ve muvaffak da olmuştur. Ben şiiri bu iki adamın zaviyesinden tanıdım.”³

Tanpınar’ın şiir macerasını Antalyalı bir öğ- rencisine yazdığı mektuptan okuyalım isterse- niz: “Şiirde ve fikirde ilk ve galiba yüzünü gördü- ğüm son hocam Yahya Kemal oldu. Haşim’i daha evvel okumuştum ve sevmiştim. Bu iki şair bana kendilerinden evvelkileri unutturdular. Yahya Kemal’in derslerinden –fakültede hocamdı- ay- rıca eski şiirin lezzetini tattım. Yahya Kemal’in üzerimdeki asıl tesiri şiirlerindeki mükemme- liyet fikri ile dil güzelliğidir. Dilin kapısını bize o açtı. Bazıları bu tesiri başka türlü görüyorlar. Hakikatte estetiğimiz aynıdır. Yalnız millet ve tarih hakkındaki fikirlerimde bu büyük adamın mutlak denecek tesirleri vardır.”⁴

Duygu ve hayal dünyası çok zengin olan, saf ve mükemmel şiirin izini süren şairin şiir üzerine yazdığı yazıları da dikkatle okunmalıdır. Tan- pınar’ın şiir dünyasında üç ana unsur görürüz: Zaman, rüya ve musiki. Musikiye dayalı bir şiir ortaya koymasında Ahmet Haşim’in etkili oldu- ğunu söyleyebiliriz. Mehmet Kaplan’ın ifadesiyle şiirlerinde en çok insan kaderinin derin me- seleleri, kâinat ile insan varlığı arasındaki derin münasebet, aşk, ölüm, zaman ve sanat konuları- nı işlemiştir. O bahsettiğimiz bu özellikler saye- sinde dönemindeki hececilerden kendine özgü sanat anlayışıyla ayrılmıştır.

“Tanpınar, divan şiirinin ve aruzun terkedil- diği bir ortamda henüz emekleme döneminde olan hece şiirini canlandırmaya gayret eden, poetika meseleleri üzerinde kafa yoran, mizaç bakımından metafizik ve mistik eğilimlere sa- hip bir nesle mensuptur. Fakültedeki öğrenimi sırasında kendisinden büyük bir minnet duygu- suyla bahsettiği Yahya Kemal onun Batı edebi- yatı ve divan şiiri zevki, bir şiir dilinin oluşumu yanında millet ve tarih hakkındaki görüşlerinin gelişmesinde rol oynamıştır. Dönem arkadaşla- rının birçoğu ileriki yıllarda edebiyat ve kültür alanlarında önemli eserler vermiştir. Özellikle Necip Fazıl (Kısakürek) ve Ahmet Kutsi (Tecer) ile derslerin dışında, hatta geceleri yatakha-

1 Şahap Sıtkı, 1947, “Ahmet Hamdi Tanpınar’la Konuştum”, *Varlık*, S. 319 (<https://ahtem.kutuphane.gov.tr/TR-205344/varlik-dergisi-sayi-319---yil-1947-ahmet-hamdi-tanpinar-.html>)

2 Ahmet Hamdi Tanpınar, *Bütün Şiirleri*, (Hazırlayan: İnci Enginün), 22. Baskı, Dergâh Yayınları, İstanbul, 2018.

3 Şahap Sıtkı, agy. (<https://ahtem.kutuphane.gov.tr/TR-205344/varlik-dergisi-sayi-319---yil-1947-ahmet-hamdi-tanpinar-.html>)

4 Mehmet Kaplan, *Tanpınar’ın Şiir Dünyası*, 2. Baskı, Dergâh Yayınları, İstanbul, 1982.





nelerinde bile estetik bir heyecanla yaptıkları sohbetlerde kendilerini şiirin büyüüne kaptırmışlardı. Yahya Kemal'in gözetiminde Mustafa Nihat'ın (Özön) Dergâh dergisini yayımlamaya başlaması diğer gençlerle beraber onun da hayatında yeni bir ufuk açar.⁵

Serbest şiir provokatif bir dil geliştirebilme adına genç kuşağı daha çabuk içine çekebilmektedir ve daha çok taraftar bulabilmektedir.

Bu bir bakıma yenilik gibi görünse de günümüz şairlerinin kahır ekseriyeti geleneksel şiiri adeta tarihin derinliklerinde kalmış, modası geçmiş şiir gibi görmektedir.

Kullandıkları imgelerle adeta şiiri anlaşılabilir hale getirerek metafizikten uzak, gönüllere dokunmayan, manası sezilenemeyen, okurken insanı yoran, ses akışından uzak monoton bir şiir dili geliştirilmeye çalışılmaktadır.

Bundan dolayı da şairler kendi seslerini yakalayamadığından üslupsuzluğu bir üslup haline getirerek şiir vadilerinde şaşkın şaşkın dolaşmaya başladılar.

Özellikle genç şairlerin yayınlanan şiirlerine baktığımızda şairinin ismini kapatıp başka şiirleri de şiirin altına eklediğimizde üç aşağı beş yukarı şiirleri birbirinin devamı gibi görmek mümkün. Hece şiiri yazdığını zanneden serbest şiirden, serbest şiir yazdığını zanneden şairler de hece şiirinden bihaber halde maalesef.

Tanpınar bu konuda şunları söyler: "Bakın bu vesile ile söyleyeyim ki şiirimizin belli başlı meselesi bu vezin meselesidir. Türk vezni ne olacaktır? Gençlerimiz vezinle alâkalarını kesmiş gibidir ve hiç olmaksa istidatlıları..."

Hâlbuki Avrupa şiiri vezni hiç bırakmadı. Sazsız bir millet olmaz. Bence şiirin kendi asli kıymetlerine dönmesi devri gelmiştir. Bizde de öyle olacaktır. Fakat daha evvel içinde bulunduğumuz kültür buhranından çıkmamız lâzımdır. Çünkü biz, bugün san'ata -halvete girer gibi- çırpıplak giriyoruz. Sade kültüresiz değil, kültüre dargınız.

Harcıâlem fikirlerin sanat için kâfi geldiğini sanıyoruz. İnsan, san'atta ne ile gelirse onu bulur."⁶

5 M. Orhan Okay, "Tanpınar, Ahmet Hamdi (1901-1962)", *TDV İslâm Ansiklopedisi*, İstanbul, 2010, C. 39, s. 567.

6 Yıldırım Keskin, 1950, "Ahmet Hamdi Tanpınar'la Bir Konuşma", *Varlık*, S. 365. (<https://ahtem.kutuphane.gov.tr/TR-205407/varlik-dergisi-sayi-365---yil-1950-ahmet-hamdi-tanpinar-.html>)

"Hâlbuki şiir sosyaldır. Geleneğe bağlıdır. Şair asırlık şekillerin ve kaidelerin içinde kendini daha emniyette hisseder. Daha şahsî olur. Düşünün bir kere! Bir veznin etrafında başlayan o ilk mısra, onun içinizde kımıldanışı.

O veznin, yani sesin birden size ait bir ritm oluşu, onu benimseyerek emrine girmeniz. Ka-fiyelerimi tuttuğu ışıpta, onların uyandırdığı dikkatle adım adım yürüyüşünüz... Birden dilin içine düşersiniz. Her kelimeyi ayrı ayrı bulmak, ayırmak, birbirine kaynaştırmak lâzım. Yavaş yavaş kıt'alar veya büyük ritm cümleleri başlar. Temler birbirlerine karşılaşır, gelişir. Nihayet son mısra, büyük, geniş, bütün tecrübeyi içine alan yahut tamamlayan yahut o zannı veren o son işaret veya çılgılık.

Bu başlama, bu yürüyüş, bu bitişte şiirin, yani insanın yahut dilin - zaten bu noktada aralarında fark yoktur, - sırrı teşekkül eder. Dünya yeniden kurulur. Evet, her şiirde dünya yeni baştan kurulur.

Musikinin bir başka eşi. Bunu yalnız şiirin ahengini, ritmini düşünerek söylemiyorum.

Şiirdeki konuşmanın şekli musikîye benzediği için söylüyorum.

Şiir bir ikameler sanatıdır. O da musikî gibi kendi maddesini kendi şartları ile yaratır."⁷

Tanpınar şiirinden bugün yaşadığımız dünyaya baktığımızda şiir, bizi modern dünyadan çok daha farklı bir hayata çağırır; hayat otobanında bizim için cankurtaran kaçış rampasıdır, şu geçici ve ölümlü dünyada sonsuzluğa ulaşmanın yollarını gösterir.

7 Mustafa Baydar, 1955, "Her Ay Bir Konuşma: Ahmet Hamdi Tanpınar Anlatıyor", *Varlık*, S. 421. (<https://ahtem.kutuphane.gov.tr/TR-205435/varlik-dergisi-sayi-421---yil-1955-her-ay-bir-konusma-a-.html>)





● Nazire Güney

Alfabe/Zihdan-ı Hece

Alfabe

Bırak beni alfabe yazma beni bir yere
Yüreğimdeki derdin bağı delik bir kere
Esbabım dikiş tutmaz, ismim dilde dolaşmaz
Hatır koyma araya kalemim çare yazmaz.

Güneşli günler diye gördüklerim hatırda
Kalemim bir dehlizin bulunmaz çukurunda
Hayal perdem karardı sessizlik duvarında
Yazma beni alfabe sayfalarım sularda.

Zindan-ı Hece

Gözlerinin bağrından haber salıp canıma,
Zindan hecelerimi nur-ı vuslat eyledin.
Kirpiğinin ucundan damlayan selamınla,
Kalbimi Aşkullah'a yalvaran yol eyledin.

Sensizlik yarasından yüreğim buz tutunca,
Bismillah'a sarılıp sabr-ı sükûn eyledim.
Adımların kâfirin tuzağına varınca,
Kubbe kubbe duama seni yoldaş eyledim.

Bahtımızın kışına mil çeksin alev atlar,
Teker teker kırılsın kalpte dikili putlar,
Vuslata yemin eden tevbe kokulu güller,
Gönlünün kuyusuna beni turâb eylesin.





● Nihat Yücel

Rubailer

Güç

Ben bir şiir işçisiyim usta değil
Hep kendime yalnız zararım dosta değil
İnsan beyninden alır ancak gücünü
Varsılda değil güç ve kalın kasta değil

Tolunay

Söz dinlemiyor sanki zaman bir deli tay
Geçmişte geçen günleri sen dopdolu say
Dostlar görünüz bir-mavinin en hasını
Emzirmededir-gök memesinden tolunay



Rubai Şair oluş

Efkâr dağıtır saçlarının sivruluşu
Aşktandır gönlümün yanıp kavruluşu
Aruz - hece - serbest seni söyler yalnız
Şair sana borçlu bil ki şair oluşu

Türkçe Ses Bayrağım

Bak Türkeli'min üç yanı çepçevre deniz
Dünyada bulunmaz bu güzel yer elimiz
Kurbanlar olsun sana elbet yaşayan
Ses bayrağımız türkçe bizim öz dilimiz

Yunus Gibi

İmbikten geçmiş arı bir bengi suyuz
Birdir içimiz hem dışımız işte buyuz
Yanlış ve yalan anlamasın kimse bizi
Yunus gibi biz aşk yolunun yolcusuyuz





● Ömer Ekinci Micingirt

Hicaz Mevsimi

Bu gün takvimlerden hicâz mevsimi
İçim alev alev üter beynimi
Sahile yaklaştı o eşsiz gemi
Bayram arafesi gözlerde yosun
Hakk'ın habîbine gelmiyor musun?

Müjdeli belde hem büyülu durak
Hüznün coşkunluğu çöktü yine bak
Hak ferman eylemiş öteyi bırak
Ezânlar sahici gözlerde yosun
Bilâl-i Habeş'e gelmiyor musun?

Mîkat dilencisi ölesiye ben
Mübârek beldeye gel der var eden
Ümit bavullayıp kavuşsak tezden
Hilal'in sadâsı gözlerde yosun
Huzuru İslam'a gelmiyor musun?

Turnalar misali gülü hecele
Gül yoksa gün öksüz ağla gecele
İsmi cezbele ruhun yucele
Cennet bahçesi âh gözlerde yosun
“En sevgiliye” sen gelmiyor musun?

İnsanlık şurası pek uhuvveti
Ümmetin sevdası samimiyeti
İbrahim dedemin son emâneti
Hacerü'l-Esved âh gözlerde yosun
Mekan-ı mahşere gelmiyor musun?

Ulvi sabırsızlık yolculuk başlar
Her renkten her ırktan Arap Habeşler
Bir araya gelir cümle kardeşler
Seyri seyreylerler gözlerde yosun
Nebiler şahına gelmiyor musun?

Sırat-ı müstakim ahval-i beşer
Nihayetsiz sofra âdeti işâr
Diriliş şehâdet hayra koşar şer
Keşke sayfaları gözlerde yosun
Nur yüzlü diyara gelmiyor musun?

Mekke hem Medine hikmet hâlesi
İlalebed yanan vecd meş'alesi
Ümmetin kurtuluş mücadelesi
Lebbeyk nağmeleri gözlerde yosun
“Ashabı güzîn”e gelmiyor musun?

Mihrap minber kütür hârım orada
Çokluğum yokluğum varım orada
Hasretim gurbetim zârım orada
Aşkî hüzzamlarlar gözlerde yosun
Mukaddes beldeye gelmiyor musun?

Sıddıklar diyârı mânevi yarış
Sırat-ı müstakim imâna varış
Tılsımlı bereket secde yakarış
İblise taarruz gözlerde yosun
Tâif'e Hayber'e gelmiyor musun?

Ne büyük bir mânâ sadâlara ses
Yârine koşuyor çılgılla herkes
Aşkın sahibine mesteyleyen his
Kalplerde kor ateş gözlerde yosun
Cebel-i Arafat gelmiyor musun

“Lebbeyk allahümme lebbeyk” âşk yeri
Âşkın coğrafyası ezelden beri
Âlemin mukaddes arzuhâlleri
Dillerde âşk olur gözlerde yosun
O eşsiz diyara gelmiyor musun?



Sanırım

seziverse bir şair
aşk sızı
ocaklanır sanırım

oluverse bir muştu
yor sözü
bergüzar sanırım

doğuverse bir rahmet
yer düzü
saçaklanır sanırım

bağlanıverse şeytan
taş hızı
yaktı sanırım

doluverse bir gülücük
duy sesi
baktı sanırım

geliverse bir sevda
dağ cızı
bacaklanır sanırım

yürüyüverse aşk
gör özü
kucaklanır sanırım



● Məmmədov Eşqin

Son Ümid

Payız məni darıxdırır İlahi!
Qəribliyim sanki yenə qalıbdır.
Sevinc addım -addım ötür yanımdan
Arzularım çiskin çənə qalıbdır.

Nə zalınmış bu ömrümü düzəldən
Bir ömür ki, düz çıxmayıb yüz əldən
Mənim bəxtim belə gətirib əzəldən
Sabahlarım min dünənə qalıdır.

Axı necə çıxım gedim xoş yerə
Bəsdı ruhum, bəsdı, məndən düş yerə
Ümidlərimi xərcləmişəm boş yerə
O ümiddən bircə dənə qalıbdır.

Uzaqlaşdın məndən yenə yüz qarış
Bu taleyim, vallah mənə qışdı-qış
Gâh borandı, gâh tufandı, gâh yağış
Son ümidim sönə -sönə qalıbdır.





● Metin Özarslan

Karamsar

Sustum sıra bana gelmedi sustum
Teyelledim bir sükûtu kendime
Dağa bir tavşanca edayla küstüm
Bağlayıp ruhumu kıl kemendime

Yere de göğe de sığmayan başım
Ne kovuğa ne boşluğa uymadı
Asırlardır sessiz duran bir taşım
Kimseler dilimden kelam duymadı

Kaynadı içimde zehir kazanı
Fokurtularında kayboldu özüm
Bozuldu dilimin şaşmaz mizanı
Darasından eksik geldi her sözüm

Şu altıncı ayın yedinci günü
Demedim derken de görün ne dedim
Boş verdim bugünü yarını dünü
Kalbimin en kuytu yerini yedim

[sıfıraltı-sıfıryedi]

